

Jan Siebelink

Suezkade

2009

Stichting Uitgeverij XL

Den Haag

Hoofdstuk 1

Boven de Laan van Meerdervoort werd de lucht donker en de wind rook naar de regen, die begon te vallen. Marc Cordesius voelde een welzijn en verwachting die hij in lang niet gekend had. In de besloten wereld onder zijn rode paraplu – een cadeautje van het modemagazijn op de boulevard waar hij zijn kostuum had gekocht – liep hij licht en soepel, op weg naar zijn eerste dag op het Descartes. De gedachte dat vandaag zijn maatschappelijke carrière begon, bracht hem even van de wijs. Hij bleef een moment stilstaan.

De afgelopen week had Marc per post zijn rooster ontvangen. De slechts twaalf uur die hij wekelijks zou gaan geven, waren op zijn uitdrukkelijk verzoek over de vijf werkdagen verdeeld. Had het aan Marc gelegen, dan had hij ook les willen geven op zaterdag en zondag. De roostermaker, een genieofficier die door inkrimping van de landmacht werkloos was geworden, had hem over zijn martiale snor heen vragend aangekeken.

‘Maar beste jongen, die paar lessen van jou kan ik zonder moeite in drie, ja zelfs in twee dagen stoppen. Dat levert je een schat aan tijd op, namelijk drie vrije dagen. Het is zelfs zo dat je rechtens met dit aantal lessen minimaal twee vrije dagen op kunt eisen. Daar

is door vakbonden voor gestreden.’ Marc had hem vriendelijk verzocht zijn rooster ook zo te maken dat hij het eerste en het zevende uur les had.

Voor de stilte in de hoge kamers van zijn huis was hij bang. Bij een lesdag van twee aan elkaar geroosterde uren zou hij al om tien uur klaar zijn en naar huis kunnen. Met een rooster zoals hij het wilde, kon hij na de eerste les op zijn gemak uitkijken naar het zevende uur aan het einde van de dag, dat om drie uur ’s middags eindigde. In de tussentijd kon hij zich op de hoogte stellen van het schoolleven, corrigeren, de school in al zijn facetten ondergaan, een boek lezen, eventueel aantekeningen maken van zaken die het noteren waard waren.

Hij liep langzaam door. Vanmorgen had hij meer dan ooit oma Koekoek gemist. Ze zouden samen ontbeten hebben aan de grote tafel in de huiskamer. Het witte kleed had ze dubbelgevouwen voor hun helft. Er was nog plaats geweest voor zeker zes personen. Oma zou hebben gezegd: ‘Jongen, dat ik dit nog mag meemaken.’ En hij zou geantwoord hebben: ‘Ik zie er niet eens tegen op.’ En zij: ‘Waarom zou je ertegen opzien? Je bezit kennis. Je ziet er goed uit. Er kan je niets gebeuren.’ Oma zou hem van goede raad hebben voorzien en aan het eind van de dag had hij haar zijn ervaringen kunnen vertellen.

Van de straat steeg damp op. Hij vorderde in een mistige wereld. De Laan van Meerdervoort was een donker meer waarop hij het silhouet van een meisje in een rode lakjas met capuchon en rode laarsjes ontwaarde. Met een schooltas op haar rug sprong ze over plassen water, huppelde om een stapel stenen afgezet met rood-wit lint van het hier en daar opgebroken trottoir heen.

Hij bedacht dat die verschijning een leerlinge van het Descartes kon zijn, net als hij op weg naar school. Dan vergiste het meisje zich wel. Vandaag werden alleen de medewerkers verwacht. Morgen kregen de leerlingen hun rooster uitgereikt en overmorgen begonnen de lessen.

Marc hield in, volgde op afstand, gedwee, geïntrigeerd door haar speelse, vermakelijke gedrag, de fijne gestalte.

Van regen noch omgeving leek ze zich iets aan te trekken. Ze ging geheel op in zichzelf, hief haar hoofd om de regen op te drinken, draaide op één voet om zichzelf, moest hem gezien hebben. Het meisje dans-te, sprong, bewoog hoofd en schouders op een beval-lige manier, had wel iets van het tere, sierlijke, Ita-liaanse windhondje, genoot zichtbaar van de regen die dicht en met verdubbelde snelheid viel.

Hij kwam dichterbij. Een kind nog? Nee, niet hele-maal een kind meer. Eerder een dubbelzinnig wezen,

uit het niets opgedoken. Een bijna-volwassene met een rest kinderlijkheid.

De regen hield in hevigheid aan, de rood-witte lui-ken van de torens hoog in de lucht waren onzichtbaar. Het meisje trok de capuchon die opwoei strakker over haar hoofd. Waar ging ze heen? Ze leek in te houden, hij kwam daardoor vanzelf nog dichterbij, hield nu ook in, wilde nog niet op gelijke hoogte met haar komen, haar inhalen.

Hij was tijdig van huis gegaan, hoefde zich niet te haasten.

Zij stond stil, leek na te denken. Hij bleef ook staan en toonde aandacht voor de auto's die met felle koplampen uit de dichte regen opdoken. Zij liep weer gedeceerd door, hernam het springen en huppelen, maar meer bedwongen. Het was duidelijk van karakter veranderd. Midden in een plas bleef ze staan, bukte zich om de modderspatten van haar laarzen af te spoelen. Heel kort draaide zij haar hoofd naar hem toe.

Aan de overzijde van de straat zag hij de toegangspoort van het Descartes. Over een halfuur begon zijn eerste plenaire vergadering.

Zij bukte dieper om in het spiegelende water te kijken. Vlugge straaltjes liepen over haar rode lakjas. Marc tikte met zijn voet tegen een leeg plastic flesje.

Het vlakke, ratelende geluid werd overstemd door de regen en het getinkel van de tram uit de Zoutmanstraat. Het flesje smoorde in een plas.

Zij schopte ertegen en keek hem half geamuseerd aan, schopte rebels, uitgelaten, nog een keer. Hij ging naast haar staan om over te steken.

Ze had mooie volle lippen die volmaakt op elkaar sloten en bij een glimlach krulden ze aan de uiteinden om. Een meisje van oosterse, zuidelijke afkomst.

Ze wachtten tot de stroom auto's voorbij was. Hij hield zijn paraplu boven het meisje, raakte bij het oversteken haar arm aan. Ze lachte, ze lachte op een zangerige manier, maande hem bij het oversteken tot haast aan, pakte hem bij zijn arm.

Vlak voor ze de poort onderdoor gingen, bleven ze staan, onder het oog van Descartes. Ze keek omhoog en de bovenkant van de capuchon viel over het smalle gezicht. Een grappig meisje. Was ze knap? Nee, maar om dat te beweren moest je nadenken. In die tussentijd wist je al dat je voor haar zou zwichten. Dat donkere stipje? Een schoonheidsvlekje onder haar linkeroog, bijna een traan.

'U gaat naar het Descartes?'

'Ja, net als jij.'

'Dan gaan we samen.'

Op de binnenplaats pakte ze hem opnieuw bij de arm, trok hem opzij, leidde de jonge leraar om een diepe

plas heen, draaide haar eigenwijze, nat glimmende gezicht naar hem toe.

Hij zei: ‘Leerlingen worden toch pas morgen op school verwacht?’ Hij voelde nog de stevige greep van haar kleine hand.

‘De school heeft verkeerde boeken gestuurd. Ik ga ze ruilen.’

Marc zei dat het zijn eerste dag als leraar was en stelde zich voor. Zij heette Najoua, Najoua Azahaf en ze ging voor het eerst naar de middelbare school.

‘Misschien heb ik je in de klas.’

‘Ik hoop het.’

Het was plezierig om al pratend met haar de school binnen te gaan. Zij meldde zich bij de conciërge die haar naar een lokaal op de eerste verdieping verwees.

Marc ontving van hem een sleutel waarvoor hij in een simpel, gelinieerd schoolschrift moest tekenen. De conciërge zei dat bij vertrek de sleutel moest worden ingeleverd. Dat leek Marc nogal vanzelfsprekend.

Hij vroeg of de sleutel op alle lokalen paste.

De conciërge knikte en voegde er als een grapje aan toe:

‘Zelfs op de klassen van het noodgebouw.’

‘Ga ik daar lesgeven?’

De conciërge maakte een afwerend gebaar.

‘Ik hoop het niet voor u.’ De telefoon ging. De conciërge nam op, en sloot tegelijk het spreekluik.

Hoofdstuk 2

In de hoge gewelfde hal werden handen geschud en herinneringen aan de vakantie opgehaald. Wat was Frankrijk toch een heerlijk land! Alleen de lekkernijen al bij de slager op zondagmorgen, zo verleidelijk op de toonbank uitgestald, de tomaten farcies en die pasteitjes van knapperig bladerdeeg gevuld met romige ragout. Hoe heetten ze ook alweer? Marc hielp. *Bouchées à la reine*.

Een kring vormde zich om Marc, de nieuw benoemde docent Frans.

Hij maakte kennis met Jos Nelek, de conrector van de brugklassen, met de tekenleraar Aad Vierwind, die een met verfvlekken besmeurd blauw werkmansjasje droeg, met Gijs Morrenhof, docent natuurkunde, een man met wit ooghaar, van wie hij zo'n slappe handdruk kreeg dat hij een moment een weekdier meende te voelen, met Henk Imanse die Engels doceerde.

Waar bleef Wim Egbers? Wim Egbers had hij, op weg naar het Descartes voor zijn sollicitatiebezoek, in café De Zon aan de Van Speykstraat, niet ver van de school, aangetroffen. Wim was op dat moment de enige klant geweest in die treurige kroeg. En wat voor klant! Hij droeg een baseballpet, een donkere zonnebril en een jack met op de rug een vuurspu-

wende draak. Zijn haar was lang en ongewassen en werd door een elastiekje in een staart bij elkaar gehouden. Maar zijn handen hadden zorgvuldig gemanicuurde nagels, die vloekten bij zijn slecht geschoren gezicht, vette haar en smoezelige bloes. En hij was in gezelschap van een bekoorlijke, goed verzorgde hond. Een afghaan. Egbers had een opmerking gemaakt over Marcs kort daarvoor in Parijs gekochte kostuum, ‘heel dandyesk, zoiets vind je in heel Den Haag niet, zelfs niet op het Noordeinde’, en zo waren ze aan de praat gekomen. Hij bleek een liefhebber van de Franse literatuur te zijn, in het bijzonder van de gebroeders De Goncourt, wier *Dagboek* hij tot het allermooiste in de wereldliteratuur rekende, had zelfs verschillende malen het landhuis bezocht aan de buitenboulevard Montmorency waar zij ooit salon hielden. Toen Marc hem had verteld dat hij juist aan die boulevard zijn kostuum had gekocht en nu op weg was naar het Descartes Gymnasium voor een sollicitatiegesprek had Wim een lang moment de barkeeper aangekeken, toen pas zijn zonnebril afgezet en zich tot Marc gewend: ‘Ik ben er zeker van dat je die baan krijgt.’ En hij had eraan toegevoegd: ‘Jij bent een type dat het gaat redden.’ Hem zou het hogelijk verbazen als het anders liep. Hij was heel stellig in zijn bewering. ‘Jij gaat het redden.’

‘Maar ik heb geen bevoegdheden en ik heb nog nooit voor de klas gestaan.’

Als antwoord begon zijn linkerhand op de bar te bewegen. Een slang die wegekronkelde, terugkwam. Toen Marc het café verliet, had Wim Egbers toegegeven docent geschiedenis op het Descartes te zijn. De hal liep vol, poncho's en regenjassen werden opgehangen in de docentengarderobe tegenover de rijen postvakken, in de schemerige passage die hal met docentenkamer verbond. Daarna gaf ieder zich over aan het handen schudden. Niemand werd in de hartelijke verwelkoming overgeslagen.

Marc kreeg ook een hand van Kees Herkenrath, een collega Duits, die geduldig wachtte. Hij liet anderen steeds voorgaan met de woorden: ‘Ik heb de tijd.’ Ten slotte stond hij in een rustig moment alleen voor Marc, schraapte zijn keel, wenste hem met zijn zachte stem heel plechtig welkom op het Descartes, boog zich toen naar Marc toe zodat niemand hem zou horen: ‘Mochten zich onverhoopt problemen voordoen – klassen kunnen voor een beginneling vaak ongezeglijk zijn –, schroom niet bij me aan te kloppen.’ Op het rooster had hij al gezien dat ze veel uren in aangrenzende lokalen zouden lesgeven. Marc bedankte hem.

Herkenrath voegde nog aan zijn woorden toe dat het prettig werken was op deze school en maakte